

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันการรับรู้ความสามารถในตนเองของครู และตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2552 จำนวน 420 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถในตนเองของครู ที่ผู้วิจัยพัฒนาจากแบบวัดการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูของเบนคูรา (Tschannen-Moran, Woolfolk Hoy, & Hoy, 1998, p. 21 citing Bandura, 1997) ลักษณะของแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของครู ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบตรวจสอบรายการจำนวน 6 ข้อ และตอนที่ 2 ลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 46 ข้อ และมีความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .91

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกวิเคราะห์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง โดยใช้โปรแกรมลิสเรล 8.72 ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง เพื่อตรวจสอบความกลมกลืนของโมเดลที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยแบ่งออกเป็น 2 วิธี วิธีที่ 1 วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองโมเดลสองระดับแบบปกติ ใช้โปรแกรมลิสเรล 8.72 วิธีที่ 2 วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองโมเดลสองระดับที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับสอง โดยใช้โปรแกรม AMOS 16

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบการรับรู้ความสามารถในตนเองของครู สรุปได้ดังนี้
  - 1.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งของแบบวัดการรับรู้ความสามารถในตนเองของครู จำนวน 46 ข้อ วัดร่วมกัน 7 องค์ประกอบ ดังนี้
    - 1.1.1 องค์ประกอบความสามารถด้านการตัดสินใจ จำนวน 6 ข้อ คือ D1 D2 D3 D4 D5 และ D6 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.58 ถึง 0.82
    - 1.1.2 องค์ประกอบความสามารถด้านการใช้แหล่งทรัพยากร จำนวน 6 ข้อ คือ R6 R7 R8 R9 R10 R 11 และ R12 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.57 ถึง 0.83

1.1.3 องค์ประกอบความสามารถด้านการสอน จำนวน 10 ข้อ คือ I13 I14 I15 I16 I17 I18 I19 I20 I21 และ I22 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.45 ถึง 0.74

1.1.4 องค์ประกอบความสามารถด้านการจัดระเบียบวินัย จำนวน 5 ข้อ คือ S24 S25 S26 S27 และ S28 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.60 ถึง 0.81

1.1.5 องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากผู้ปกครอง จำนวน 6 ข้อ คือ P29 P30 P31 P32 P33 และ P34 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.38 ถึง 1.00

1.1.6 องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากชุมชน จำนวน 5 ข้อ คือ C35 C36 C37 C38 และ C39 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.69 ถึง 0.96

1.1.7 องค์ประกอบด้านการสร้างบรรยากาศทางบวกในโรงเรียน จำนวน 8 ข้อ คือ E40 E41 E42 E43 E44 E45 E46 และ E47 มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบระหว่าง 0.56 ถึง 0.77

1.2 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง ปรากฏว่าผลวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองขั้นที่หนึ่งมี 46 ตัวแปร ตัวแปรแต่ละตัวมีน้ำหนักองค์ประกอบเป็นบวก มีค่าตั้งแต่ 0.24 ถึง 1.00 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า

2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองขั้นที่สองโมเดลสองระดับแบบปกติ โดยมีองค์ประกอบระดับหนึ่ง ทั้งหมด 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบความสามารถด้านการตัดสินใจ 2) องค์ประกอบความสามารถด้านการใช้แหล่งทรัพยากร 3) องค์ประกอบความสามารถด้านการสอน 4) องค์ประกอบความสามารถด้านการจัดระเบียบวินัย 5) องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากผู้ปกครอง 6) องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากชุมชน และ 7) องค์ประกอบความสามารถด้านการสร้างบรรยากาศทางบวกในโรงเรียน พบว่าโมเดลดังกล่าวมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี

3. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองขั้นที่สองโมเดลสองระดับที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับสอง ทั้งหมด 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) องค์ประกอบความสามารถด้านการตัดสินใจ 2) องค์ประกอบความสามารถด้านการใช้แหล่งทรัพยากร 3) องค์ประกอบความสามารถด้านการสอน 4) องค์ประกอบความสามารถด้านการจัดระเบียบวินัย 5) องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากผู้ปกครอง 6) องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากชุมชน และ 7) องค์ประกอบความสามารถด้านการสร้างบรรยากาศทางบวกในโรงเรียน พบว่าโมเดลดังกล่าวมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี

4. ผลการเปรียบเทียบความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ระหว่างโมเดลสองระดับแบบปกติกับโมเดลสองระดับที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับสอง พบว่าโมเดลสองระดับแบบปกติ มีค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.74 ค่ารากเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .04 ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือ (RMR) เท่ากับ .06 ค่าดัชนีความสอดคล้องเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ .99 ส่วนโมเดลสองระดับที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับสองมีค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.60 ค่ารากเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .03 ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือ (RMR) เท่ากับ .05 ค่าดัชนีความสอดคล้องเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ .95 ผลการเปรียบเทียบความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์พบว่า โมเดลสองระดับที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับสองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดีกว่าโมเดลสองระดับแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยพิจารณาจากค่าผลต่างของค่าไค-สแควร์ ($\Delta\chi^2$) มีค่าเท่ากับ 196.17 ผลต่างขององศาอิสระ (Δdf) เท่ากับ 38

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถในตนเองของครู วิชา ได้จากองค์ประกอบทั้ง 7 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบความสามารถด้านการตัดสินใจ องค์ประกอบความสามารถด้านการใช้แหล่งทรัพยากร องค์ประกอบความสามารถด้านการสอน องค์ประกอบความสามารถด้านการจัดระเบียบวินัย องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากผู้ปกครอง องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากชุมชน และองค์ประกอบความสามารถด้านการสร้างบรรยากาศทางบวกในโรงเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการรับรู้ความสามารถในตนเองของครู ผู้วิจัย ได้อภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. ตัวแปรการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ เรียงลำดับความสำคัญ โดยพิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบจากมากไปน้อย ได้แก่ องค์ประกอบความสามารถด้านการสร้างบรรยากาศทางบวกในโรงเรียน องค์ประกอบความสามารถด้านการจัดระเบียบวินัย องค์ประกอบความสามารถด้านการสอน องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากผู้ปกครอง องค์ประกอบความสามารถด้านการตัดสินใจ องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากชุมชน และองค์ประกอบความสามารถด้านการใช้แหล่งทรัพยากร ซึ่งเป็นไปตามกรอบแนวคิดของนักวิจัยที่ได้ศึกษาไว้

1.1 องค์ประกอบความสามารถด้านการสร้างบรรยากาศทางบวกในโรงเรียน จากผลการวิจัย พบว่า ความสามารถด้านการสร้างบรรยากาศทางบวกในโรงเรียนเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูมากที่สุด โดยพิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบและค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน ซึ่งประกอบด้วยตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงในอันดับแรก ๆ ได้แก่ ทำให้นักเรียนพักการเรียนลดน้อยลง สร้างความมั่นใจให้นักเรียนเชื่อว่าเขาสามารถทำงานให้สำเร็จได้ ทำให้นักเรียนขาดเรียนลดน้อยลง เป็นต้น ตัวแปรเหล่านี้บ่งชี้ถึงการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูด้านการสร้างบรรยากาศทางบวกในโรงเรียน เนื่องจากบรรยากาศที่ดีในโรงเรียนเกิดจากปฏิสัมพันธ์ที่ดีทางสังคมระหว่างผู้บริหารกับสมาชิกในโรงเรียน ได้แก่ครูและนักเรียนที่มีความพยายามร่วมกันในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ บรรยากาศที่ดีในโรงเรียนจะเอื้ออำนวยต่อการดำเนินตามยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปการเรียนรู้ โดยการพัฒนาครูประจำการด้วยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากเครือข่ายและเพื่อนครูในโรงเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544, หน้า 19-21) เพราะบรรยากาศในโรงเรียนเป็นสภาวะที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนแล้วส่งผลถึงความรู้สึกรับรู้ของบุคคล สอดคล้องกับ ลี, เดดริค และสมิท (Lee, Dedrick, & Smith, 1991, pp. 190-208) ที่พบว่า สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ให้ความร่วมมือและสนับสนุน และการเปิดโอกาสให้ครูมีอิสระในการจัดชั้นเรียนจะสนับสนุนการรับรู้ความสามารถและความพึงพอใจในงานของครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษา เช่นเดียวกับ โอเจอร์ (Ojura, 1999, pp. 4358-8-A) ที่พบว่าครูที่รับรู้ความสามารถในระดับสูงจะได้รับอิทธิพลจากการสนับสนุนของเพื่อนร่วมงาน ซึ่งเป็นบรรยากาศของโรงเรียนที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนและมีอิทธิพลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมที่ส่งผลถึงความสำเร็จ และ จันทรานี สงวนนาม (2533, หน้า 149) พบว่าบรรยากาศโรงเรียนเป็นตัวแปรที่ทำนายความสำเร็จของโรงเรียน กล่าวคือ หากบรรยากาศขององค์การดีทุกคนมีความพึงพอใจ ส่งผลให้เกิดแรงจูงใจและกำลังใจในการปฏิบัติงาน สอดคล้องกับแนวคิดของแบนดูรา (Bandura, 1977, pp. 71-81) กล่าวว่า แรงจูงใจจะถูกควบคุมโดยการคาดหวังผลจากการกระทำ บุคคลจะกระทำพฤติกรรมภายใต้ความเชื่อที่ว่าตนเองสามารถทำอะไรได้ และเชื่อในผลที่เกิดจากการกระทำ อิทธิพลของความคาดหวัง และเห็นคุณค่าจะเป็นแรงจูงใจให้บุคคลกระทำพฤติกรรมนั้นส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับรับรู้ความสามารถของตนเอง

1.2 องค์ประกอบความสามารถด้านการจัดระเบียบวินัย จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการจัดระเบียบวินัย เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูเป็นอันดับสอง โดยพิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบและค่าสัมประสิทธิ์การแปร

ผันซึ่งประกอบไปด้วยตัวแปรที่มีค่านำหน้าองค์ประกอบสูงในอันดับแรก ๆ ได้แก่ ควบคุมให้นักเรียนเข้าเรียนตรงตามเวลา ปลูกฝังให้นักเรียนมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองและผู้อื่น ป้องกันนักเรียนไม่ให้แสดงพฤติกรรมที่มีปัญหาในโรงเรียน เป็นต้น ตัวแปรเหล่านี้บ่งชี้ถึงการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูในด้านการจัดระเบียบวินัย เนื่องจากระเบียบวินัยเป็นสิ่งจำเป็นต่อการจัดสภาพการเรียนการสอน และการอยู่ร่วมกันของสมาชิกในชั้นเรียนหรือโรงเรียนเพราะโรงเรียนเป็นสถานที่ที่รวมของคนหมู่มากจำเป็นต้องมีระเบียบวินัยเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและมีความสงบเรียบร้อย ระเบียบวินัยเป็นคุณลักษณะหนึ่งที่สำคัญทางบุคลิกภาพของเด็ก ทั้งนี้เพราะผู้มีวินัยจะเป็นผู้ที่รู้จักกาลเทศะและเอาใจใส่ต่อสังคม เป็นผู้มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2539, หน้า 759) การสร้างระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นแก่นักเรียนจะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มต้นและตลอดไประหว่างที่เป็นนักเรียน โดยได้รับความร่วมมือจากครูทุกคนในโรงเรียน โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคมที่มีหน้าที่จัดการเรียนการสอน โดยอบรมสั่งสอนและปลูกฝังความมีระเบียบวินัยให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียน และการสร้างระเบียบวินัยให้นักเรียนนั้น เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญยิ่ง ที่จะต้องกระทำควบคู่ไปกับงานวิชาการและงานด้านอื่น ๆ โรงเรียนจึงควรตระหนักในการเสริมสร้างและรักษาระเบียบวินัย เพราะถ้าโรงเรียนขาดระเบียบวินัย ความสงบสุขในโรงเรียนก็จะไม่เกิดขึ้น การเรียนการสอนก็จะไม่บังเกิดผลเต็มที่ ในขณะที่เดียวกันคุณภาพการศึกษาก็จะลดน้อยลง ดังที่ เอกชัย ก็สุขพันธ์ (2527, หน้า 233) กล่าวว่า การรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน วิธีการที่ดีที่สุดคือพยายามปลูกฝังความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดีให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนเองให้มากที่สุด เพราะจะทำให้นักเรียนสามารถรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน และยังถือเป็นหน้าที่รับผิดชอบของบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนที่จะให้ความร่วมมือร่วมใจกันพัฒนานักเรียนในปกครองให้บรรลุถึงจุดหมายที่วางไว้ จากงานวิจัยของ ดินกินส์ (Dinkins, 1982, p. 2947-A) ที่ได้ศึกษาปัญหาทางวินัยของนักเรียน และมาตรการในการแก้ไขในโรงเรียนมัธยมศึกษาในมลรัฐแคลิฟอร์เนียตอนใต้ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ปัญหาทางวินัยของนักเรียนที่พบบ่อยที่สุด คือ การขาดเรียน การหนีชั่วโมงเรียน ไม่เคารพผู้บริหาร โรงเรียนและครู สูบบุหรี่ พุดจาหยาบคาย แสดงกริยาไม่สุภาพ และการทะเลาะวิวาท สำหรับมาตรการในการแก้ไขนั้นพบว่าวิธีการที่ใช้มากที่สุด คือการพักการเรียน และการไล่ออก นอกจากนั้นก็มียุติการอื่น ๆ รองลงมาได้แก่ การกักบริเวณในโรงเรียน การหน่วงเหนี่ยวให้อยู่ในโรงเรียนหลังเลิกเรียน การเขียนดี และการมอบหมายงานให้ทำ เป็นต้น และจากงานวิจัย ลิทเทรลล์ (Litterell, 1981, p. 4568-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการควบคุมพฤติกรรมและวินัยของนักเรียนพบว่า ห้องเรียนที่ครูใช้วิธีการควบคุมนักเรียนอย่างเคร่งครัด จะไม่มีผลอย่างแท้จริงต่อการมีวินัยของเรียน นักเรียนจะชอบครูที่ใช้การ

ช่วยเหลือนักเรียนมากกว่าครูที่ควบคุมนักเรียนให้อยู่ในวินัยอย่างเคร่งครัด ในการรักษาวินัยของนักเรียนจะไม่มี ความแตกต่างกันระหว่างครูที่ช่วยเหลือนักเรียน และครูที่มีมนุษยสัมพันธ์ดีกับนักเรียน และในเรื่องการดูแลความประพฤติของนักเรียน ปรากฏว่าครูที่ละเอียดกับครูที่มีความเคร่งครัดอย่างมากจะไม่มีผลต่อการรักษาวินัยของนักเรียน

1.3 องค์ประกอบความสามารถด้านการสอน จากผลการวิจัยพบว่าความสามารถด้านการสอนมีความสำคัญต่อการรับรู้ความสามารถของครูเป็นอันดับสาม โดยพิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบและค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน ตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบสูงในอันดับแรก ๆ ได้แก่ แก้ปัญหานักเรียนที่เรียนรู้ช้า สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเกิดการพัฒนาความสามารถทางการเรียน ควบคุมให้นักเรียนทำการบ้านด้วยตนเอง เป็นต้น ตัวแปรเหล่านี้บ่งชี้ถึงการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูด้านการสอน เนื่องจากการสอนเป็นภารกิจหลักสำคัญในกระบวนการทางการศึกษา ผู้สอนต้องมีวิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง ความสามารถในการสอนนั้นควรประกอบด้วย การถ่ายทอดเนื้อหาได้ถูกต้อง ชัดเจน เตรียมการสอนอย่างละเอียดเกี่ยวกับวิธีการสอน อุปกรณ์การสอน การประเมินผล เอาใจใส่ต่อผู้เรียน โดยเฉพาะการตอบคำถามในชั้นเรียนและการทำการบ้าน สอนซ่อมเสริม เข้าสอนตรงเวลา เลือกวิธีสอนที่จะทำให้ผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันเข้าใจบทเรียนได้ดีที่สุด (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2536, หน้า 8-14) ครูที่จะรับรู้ความสามารถในตนเองจะต้องพัฒนาการสอน จึงควรให้ความสำคัญกับองค์ประกอบด้านความสามารถในการสอน ดังที่ พระเทพวิสุทธิเมธี (พุทธทาสภิกขุ) (2529, หน้า 92-93) ได้แสดงทัศนะในเรื่องหน้าที่การสอนของครูที่สำคัญไว้ดังนี้ 1) ครูมีบทบาทในการเป็นผู้นำทางวิญญาณทั้งแก่คณะครูและสังคมใน 3 ประการ ประการแรก สอนให้รู้จักความอยู่รอดที่แท้จริง คือรอดพ้นความทุกข์ทั้งกายและใจหรือการดับทุกข์ ประการที่สองสอนให้รู้จักความสุขที่แท้จริง คือความสุขจากการทำหน้าที่ ซึ่งเกิดจากการใช้ชีวิตให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น ประการสุดท้าย สอนให้รู้จักหน้าที่ที่แท้จริง คือรู้จักหน้าที่ในฐานะที่เป็นสิ่งที่ดีที่สุด รักจะทำหน้าที่ และมีความสุขที่ได้ทำตามหน้าที่ 2) บทบาทในการเป็นผู้สร้างโลก บุคคลในโลกจะดีหรือเลวก็เพราะการศึกษา และผู้ให้การศึกษา ก็คือครู ดังนั้นครูจึงเป็นผู้สร้างโลก บุคคลในโลกในอนาคต โดยผ่านศิษย์ โลกที่พึงประสงค์คือโลกทั้งสารทของคณิศร ซึ่งเปรียบได้ดังนี้คือ มนุษย์โลก คือสร้างคนที่มีจิตใจสูง พรหมโลก คือสร้างคนที่ประเสริฐรักเพื่อนมนุษย์ มีพรหมวิหารสี่ และเทวโลก คือสร้างคนให้มีหิริ โอตตปปะ จากงานวิจัยของ รสวลีย์ อักษรวงศ์ (2545, หน้า 116) พบว่า การได้รับความสำเร็จในการสอนมีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของครูในการสอนทักษะการแก้ปัญหา ซึ่งสนับสนุนทฤษฎีการรับรู้ความสามารถ

ของตนเองของแบนดูรา และสอดคล้องกับ กุสคีย์ (Guskey, 1984, pp. 257-259) พบว่า ผลลัพธ์ที่ประสบความสำเร็จจะทำให้ครูพิจารณาว่าเป็นความพยายามของบุคคลและส่งผลให้ครูเพิ่มความรับผิดชอบในผลที่เกิดขึ้นกับนักเรียนมากยิ่งขึ้น มีแนวโน้มที่จะสอนให้ดีขึ้น และมีทัศนคติทางบวกต่อการใช้วิธีสอนที่หลากหลาย และผลลัพธ์ที่สำคัญคือบุคคลมีความมั่นใจในความสามารถที่จะทำงานในอนาคตมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ สคิเวน (Sciven, 1991, pp-40-51) ได้ให้ข้อสรุปว่า ครูที่ดีควรมีทักษะการจัดกระบวนการเรียนการสอน ควรกระตุ้นให้นักเรียนมีความพยายามในการศึกษา สอดคล้องกับ Emmer and Hickman (1991) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถในตนเองของครูมีความสัมพันธ์กับความสนใจในการใช้กลยุทธ์ในการสอนให้ประสบความสำเร็จ นำไปสู่พฤติกรรมการแสดงออกของครูในทางบวก เช่น มีความมานะพยายามในการสอน พัฒนากิจกรรมให้มีความท้าทาย เป็นต้น

1.4 องค์ประกอบด้านสร้างความร่วมมือจากผู้ปกครอง จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากผู้ปกครอง เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูเป็นอันดับสี่ โดยพิจารณาจากค่าน้ำหนักขององค์ประกอบและค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน ซึ่งประกอบไปด้วยตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักขององค์ประกอบในอันดับแรก ๆ ได้แก่ ส่งเสริมและเชิญชวนผู้ปกครองเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียน เชิญชวนผู้ปกครองเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน สร้างความไว้วางใจให้ผู้ปกครองนำบุตรหลานมาเข้าเรียน เป็นต้น ตัวแปรเหล่านี้บ่งชี้ถึงการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูด้านสร้างความร่วมมือจากผู้ปกครอง เนื่องจากจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ที่สำคัญ คือ บ้านหรือครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบันแห่งแรกที่ทำให้การศึกษาแก่บุคคล และเป็นปัจจัยสำคัญในสังคมที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ เป็นแหล่งที่ช่วยปลูกฝังพฤติกรรมแบบแผนการดำเนินชีวิต และเป็นแหล่งที่บุคคลสามารถเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต พ่อแม่ผู้ปกครองจึงมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างการเรียนรู้ทั้งที่บ้าน โรงเรียน และแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ การรวมตัวของพ่อแม่ ผู้ปกครอง เป็นเครือข่ายเพื่อช่วยปฏิรูปการเรียนรู้ จะช่วยปฏิรูปการเรียนรู้ได้สำเร็จ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2544, หน้า 11) สอดคล้องกับ แนวคิดของ ประมวลู ดิคคินสัน (2536, หน้า 26-27) กล่าวว่า ความสำคัญของผู้ปกครองในการจัดการเรียนการสอนแก่ลูกไว้ว่า ผู้ปกครอง คือผู้ที่เข้าใจลูกดีที่สุด ย่อมให้ความช่วยเหลือได้อย่างดี เมื่อลูกมีปัญหาเกิดขึ้น ดังนั้นผู้ปกครองจึงมีส่วนในการช่วยเหลือให้การศึกษาของลูกมีความเข้มแข็งมากขึ้น เนื่องจากผู้ปกครองสามารถเป็นครูผู้ช่วยได้ในการจัดกิจกรรมสำหรับเด็ก เช่น กิจกรรมห้องสมุด กิจกรรมทัศนศึกษา สอดคล้องกับ แบนดูรา และมิตส์ (Bandura, 1997, pp. 8-9; Meece, 1997) ชังก์ และปาจารย์ (Schunk & Pajares, 2001) กล่าวว่า ครอบครัวคือแหล่งทรัพยากร

แหล่งแรกในการสะสมประสบการณ์ที่มีประโยชน์มากสำหรับการสร้างและพัฒนาความสามารถของเด็ก พร้อมทั้งมีอิทธิพลที่ช่วยให้เด็กมีการปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการพัฒนาความสามารถของเด็ก โดยมีอิทธิพลทางตรงทั้งสองทาง (Influence is Bidirectional) คือทางกรรมพันธุ์ และเป็นตัวแบบการแสดงต่าง ๆ พ่อแม่เป็นผู้เตรียมสภาพแวดล้อมที่ล้ำค่าให้แก่ลูก และทำให้ลูกได้รับประสบการณ์ที่เป็นตัวแบบช่วยในการสร้างความสามารถของเด็ก สอดคล้องกับ พัทรี วรจรัสรังสี (2541, หน้า 123) ได้ศึกษาการนำเสนอแนวทางสำหรับผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ระดับประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครองว่า ผู้ปกครองควรให้ความสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ ให้ความสนใจ เอาใจใส่ เป็นกำลังใจ และสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียนในปกครองอย่างเต็มกำลังความสามารถ ผู้ปกครองควรรหาโอกาสพบอาจารย์ผู้สอน เพื่อปรึกษาขอคำแนะนำในการดูแลนักเรียนในปกครองเพิ่มเติม ตลอดจนแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ผู้ปกครองที่เห็นความสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ย่อมจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการศึกษา และยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ เฉลิมชัย วาสะสิริ (2533, หน้า 130) ที่ศึกษาบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามการรับรู้ของครูและนักเรียนว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองจะช่วยให้การดำเนินงานของโรงเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การเชิญให้ผู้ปกครองเข้าร่วมกิจกรรมหลาย ๆ อย่างของโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นการประชุมผู้ปกครอง การจัดกิจกรรมงานประจำปี จะทำให้ผู้ปกครองรู้สึกที่โรงเรียนต้องการความช่วยเหลือและความร่วมมือจากผู้ปกครอง ผู้ปกครองจะให้ความสำคัญและร่วมมือกับโรงเรียนในด้านการส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้และดูแลความประพฤติของเรียน

1.5 องค์ประกอบด้านการตัดสินใจ จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการตัดสินใจเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญกับการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูเป็นอันดับห้า โดยพิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบและค่าสัมประสิทธิ์การแปรผัน ประกอบไปด้วยตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบในอันดับแรก ๆ ได้แก่ มีส่วนร่วมในการประเมินผลโครงการทางวิชาการของโรงเรียน มีส่วนในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความรู้ความสามารถทางวิชาการของครูในโรงเรียน มีส่วนในการกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ทางวิชาการของโรงเรียน เป็นต้น ตัวแปรเหล่านี้บ่งชี้ถึงการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูด้านการจัดระเบียบ เนื่องจากครูที่รับรู้ความสามารถในตนเองจะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง คิดว่าตนเองมีความสามารถเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน มีผลต่อคุณภาพการตัดสินใจ จากงานวิจัยของ โฟลเลอร์ (Fowler, 1986, p. 3204-A) พบว่า การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจสั่งการ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับขวัญกำลังใจในการทำงาน

ของครู อาจารย์ โรงเรียนที่ไม่เปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจส่งผลกระทบต่อ การ มีขวัญกำลังใจ ในการทำงานแตกต่างกัน งานวิจัยของ บรัคคีย์ (Braddy, 1991, p. 27-A) พบว่า ครูทั้งในประถมและ มัธยมศึกษา ต้องการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โดยเฉพาะการตัดสินใจในเรื่องการเรียนการสอน นอกจากนั้นพบว่าลักษณะของผู้นำจะส่งผลกระทบต่อความต้องการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ยิ่งถ้า ผู้บริหารให้ครูมีส่วนร่วมในการตัดสินใจน้อย ครูจะยังมีความต้องการตัดสินใจมากยิ่งขึ้น งานวิจัย ของ เจษฎา อึ้งเจริญ (2537, หน้า 164-165) ได้ศึกษาสภาพการตัดสินใจสั่งการของผู้บริหารกับ ความพึงพอใจของครู โรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า ครูอาจารย์มีความต้องการเข้าไปมีส่วนร่วมในการ ปรึกษา มีส่วนร่วมในการตัดสินใจสั่งการของผู้บริหาร โรงเรียนในระดับมาก ฉะนั้นผู้บริหาร โรงเรียนควรเปิดโอกาสให้ผู้ได้บังคับบัญชาเหล่านี้เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนบริหาร โรงเรียน เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจให้แก่ผู้ร่วมงานซึ่งจะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานด้วย สอดคล้องกับ แบนดูรา (Bandura, 1977, p.71-81) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง จะมีผล ต่อกระบวนการเลือกกระทำพฤติกรรม โดยบุคคลจะเลือกกระทำในสถานการณ์ที่เชื่อว่าเขาทำได้ เป็นการเปิดโอกาสที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเอง

1.6 องค์ประกอบความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากชุมชน จากผลการวิจัย พบว่า ความสามารถด้านสร้างความร่วมมือจากผู้ปกครองเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการรับรู้ ความสามารถในตนเองของครูเป็นอันดับหก โดยพิจารณาจากค่าน้ำหนักขององค์ประกอบและค่า สัมประสิทธิ์การแปรผัน ซึ่งประกอบไปด้วยตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบในอันดับแรก ๆ ได้แก่ ทำให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการทำงานกับโรงเรียน ขอความร่วมมือจากสถาบันศาสนาเข้าร่วม กิจกรรมกับทางโรงเรียน ชักชวนภาคเอกชนเข้ามาทำงานร่วมกับโรงเรียน เป็นต้น ตัวแปรเหล่านี้ บ่งชี้ถึงการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูด้านสร้างความร่วมมือจากชุมชน เนื่องจากการมีส่วน ร่วมของชุมชนในการพัฒนาสถานศึกษานั้น เป็นสิ่งจำเป็นในการบริหารสถานศึกษาในยุคปัจจุบัน เมื่อชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาจะทำให้สถานศึกษานั้นมีความเข้าใจและมีความสัมพันธ์ อันดีต่อกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 ที่มุ่ง ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา พัฒนาระบบการเรียนรู้ ให้องค์กรชุมชนมีสิทธิในการจัด การศึกษาขั้นพื้นฐาน (มาตรา 12) ร่วมบริหารและจัดการศึกษาโดยเป็นคณะกรรมการสถานศึกษา ขั้นพื้นฐานที่มีอำนาจบริหารจัดการทั้งด้านวิชาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคล และ บริหารงานทั่วไป (มาตรา 39) การมีส่วนร่วมของประชาชนจึงมีความสำคัญที่จะสร้างความเชื่อมั่น ว่าประชาชนเป็นเจ้าของชุมชน ดำเนินการจัดการศึกษาโดยชุมชนเพื่อประโยชน์ของชุมชนนั้น งานวิจัยของกรมสามัญศึกษา (2543) กล่าวว่าควรให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น

โรงเรียนต้องใจกว้างยอมรับชุมชน ปัญหาแต่ละท้องถิ่นไม่เหมือนกันต้องแก้ไขให้ตรงประเด็น ควรสรรหาบุคคลที่มีความสามารถประสานงานกับชุมชนได้ โดยมีตัวแทนจากท้องถิ่นเพื่อร่วมรับรู้และบริหารการศึกษา ตลอดจนวางแผนร่วมกันอย่างรอบคอบ สอดคล้อง กลุยา ดันติผลาชีวะ (2544, หน้า 30) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองกับโรงเรียน เป็นการสร้างคุณค่าการศึกษาให้กับเด็กและเป็นการสร้างคุณค่าให้กับสังคม เพราะหมายถึงการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ครู และโรงเรียนในการสร้างสรรค์พัฒนาเด็กให้เจริญเติบโตและพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพ และงานวิจัยของ สฤณี มินพระ (2536, บทคัดย่อ) พบว่า การจัดการศึกษาในอนาคตต้องตั้งอยู่บนหลักการมีส่วนร่วมของประชาชน ประชาชนสามารถกำหนดรูปแบบ เนื้อหา และวิธีที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการของชุมชน โดยรัฐต้องลดบทบาทควบคุมมาเป็นการสนับสนุนและประชาชนเองต้องตระหนักถึงศักยภาพของตนเองและผลักดันตัวเองให้เข้าไปมีส่วนร่วมทั้งในเรื่องของการจัดการศึกษา เรื่องอื่น ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตและชุมชนของตนเองให้มากยิ่งขึ้น งานวิจัยของ ศิริวัตร บุญประสพ (2541, หน้า 123) พบว่า การเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของประชาชน ชุมชน วัด หน่วยงานราชการและองค์กรเอกชน ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันระหว่างโรงเรียนกับชุมชน เกิดความพึงพอใจและศรัทธาต่อโรงเรียน ทำให้การประสานงานเพื่อขอความร่วมมือใน ส่วนต่าง ๆ ของชุมชน ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี

1.7 องค์ประกอบความสามารถด้านการใช้แหล่งทรัพยากร จากผลการวิจัย พบว่า ความสามารถด้านการใช้แหล่งทรัพยากรในโรงเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูอันดับสุดท้าย โดยพิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบและค่าสัมประสิทธิ์การผันแปร ซึ่งประกอบไปด้วยตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบในอันดับแรก ๆ ได้แก่ ได้รับความสะดวกในการใช้ห้องปฏิบัติการต่าง ๆ ได้รับวัสดุอุปกรณ์เพื่อจัดทำสื่อการเรียนการสอนตามต้องการ ได้รับสารสนเทศที่ทันสมัยและตรงกับสาขาวิชา เป็นต้น ตัวแปรเหล่านี้บ่งชี้ถึงการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูด้านการใช้แหล่งทรัพยากร เนื่องจากแหล่งทรัพยากรเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่จะทำให้ครูผู้สอนสามารถออกแบบการเรียนรู้ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติหรือได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ระหว่างกลุ่มเพื่อน ระหว่างครูกับผู้เรียน ระหว่างวิทยากรประจำแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้กับครูและผู้เรียน รวมทั้งเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่ผู้เรียนอาศัยสืบค้นเพื่อแสวงหาความรู้เพิ่มเติม (ศิริกาญจน์ โกสุมภ์ และ คารณิ คำวังนัง, 2545, หน้า 20) ภารกิจของครู คือถ่ายทอดความรู้และทักษะทางปัญญาแก่ผู้เรียน นำทรัพยากรการเรียนรู้มาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งกาญจนา เอกะวิภาพ (2543, หน้า 12) กล่าวว่า แหล่งทรัพยากรการเรียนรู้เป็นสื่อที่สนองความ

ต้องการของผู้เรียนในการศึกษาเพิ่มเติม ได้รับความรู้สะดวกรวดเร็วและถูกต้องเหมาะสมใน ลักษณะของแหล่งรวมวิทยากร ดังนั้นครูที่ปฏิบัติการสอนควรให้ความสำคัญในการจัดเตรียม แหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับกลุ่มสาระที่ทำการสอน ให้เหมาะสมแก่ผู้เรียน เพื่อนำมาจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพแก่ผู้เรียนตามแนวทางการจัดการศึกษาใน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับ 2) พ.ศ. 2545 ในมาตราที่ 24 ที่กำหนดว่าในการจัดกระบวนการเรียนรู้ครูและสถานศึกษาควรมีการปรับเปลี่ยนการเรียนรู้ แบบท่องจำ ทำตาม ซึ่งมีครูเป็นศูนย์กลางการจัดการเรียนรู้ มาเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ โดยการนำเอาชีวิตจริงของผู้เรียนมาเป็นตัวตั้ง เป็นกระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง การสืบเสาะและค้นหาความรู้ ความสนใจใฝ่รู้ใฝ่เรียน และรู้จักการแก้ปัญหา (รุ่ง แก้วแดง, 2543, คำนำ)

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้ความสามารถในตนเองของครู เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง โดยเปรียบเทียบความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ระหว่างโมเดลสองระดับแบบ ปกติโดย กับ โมเดลสองระดับที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับสอง พบว่า โมเดลสองระดับแบบปกติ มีค่าไค-สแควร์สัมพันธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.74 ค่ารากเฉลี่ยกำลังสองของค่า ความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (SMSEA) เท่ากับ 0.04 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษ เหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.06 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ .99 ที่ องศาอิสระเท่ากับ 923 ส่วน โมเดลสองระดับที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับ สอง มีค่าไค-สแควร์สัมพันธ์ (χ^2/df) มีค่าเท่ากับ 1.60 ค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของค่าความ คลาดเคลื่อนโดยประมาณ (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.03 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษ เหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.05 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) มีค่าเท่ากับ .95 ที่ องศาอิสระเท่ากับ 885

3. ผลการเปรียบเทียบความกลมกลืนของโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า โมเดลการ วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับ สองมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากกว่าโมเดลสองระดับแบบปกติ โดยพิจารณาจาก ความแตกต่างของค่าไค-สแควร์ ($\Delta\chi^2$) มีค่าเท่ากับ 194.17 ผลต่างขององศาอิสระ (Δdf) มีค่า เท่ากับ 38 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชัยยศ ชาวระนอง (2553, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาประสิทธิภาพของโมเดลและการตรวจสอบการทำหน้าที่ ต่างกันของข้อสอบพหุมิติ โดยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันแฝงภายใน พบว่า โมเดลการ วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองแฝงภายใน มีประสิทธิภาพมากที่สุดโมเดลมีความ

สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์เมื่อไม่มีการปรับโมเดลอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาค่าดัชนีวัดความสอดคล้องของโมเดล พบว่ามีค่าไค-สแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.46 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ .64 และค่าดัชนีรากกำลังค่าเฉลี่ยของค่าความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (SMSEA) เท่ากับ .02

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การรับรู้ความสามารถในตนเองของครูเป็นสาเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางบวกของครู ดังนั้นผู้บริหาร โรงเรียนต้องพัฒนาให้ครูในสังกัดของตนมีความรู้ความสามารถ และมีพึงพอใจในงาน เพื่อส่งผลให้ครูเกิดการรับรู้ความสามารถในตนเอง
2. การสร้างบรรยากาศทางบวกในโรงเรียนเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถในตนเองของครูมากที่สุด ดังนั้นผู้บริหาร โรงเรียนต้องส่งเสริมบรรยากาศการร่วมแรง ร่วมใจ การพึ่งพาอาศัย การแสดงน้ำใจ และช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้เกิดแก่คณะครูภายในโรงเรียน
3. โรงเรียนควรส่งเสริมให้ครูเข้ารับการอบรมจากหน่วยงานทั้งในและนอกสังกัดหรือศึกษาดูงานจาก โรงเรียนหรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่ประสบความสำเร็จ เพื่อเป็นแบบอย่างในการปรับปรุงและพัฒนาการรับรู้ความสามารถในด้านที่ยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาต่อไปเกี่ยวกับผลของการรับรู้ความสามารถในตนเองของครู เพื่อแสดงให้เห็นความสำคัญของตัวแปรดังกล่าวที่มีต่อการรับรู้ความสามารถในตนเองของครู โดยเฉพาะศึกษาเปรียบเทียบระหว่างครูที่มีการรับรู้ความสามารถสูงกับครูที่มีการรับรู้ความสามารถต่ำว่ามีพฤติกรรมการทำงานแตกต่างกันอย่างไร
2. นำผลการวิจัยไปศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถในตนเองของครู เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาครูต่อไป
3. จากผลการเปรียบเทียบความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ระหว่าง โมเดลสองระดับแบบปกติกับ โมเดลสองระดับที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับสอง ปรากฏว่า โมเดลสองระดับที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับสองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากกว่าโมเดลสองระดับแบบปกติ จึงควรมีการนำโมเดลสองระดับที่ข้อคำถามได้รับอิทธิพลตรงจากองค์ประกอบอันดับสองมาใช้ในการศึกษาต่อไป